

MOOI BETONDORP FESTIVAL
IN DE ZOMERZON

Foto's: Hinkel Voo

O.a. in deze editie:

ZUIVELTUIN, TIEN JAAR WROETEN & ONTMOETEN

Van een saai plantsoentje naar een tuin der lusten.

Lees verder op pagina 10

THE GREEN LOTUS

Betondorper Amber begrijpt steeds beter waarom zoveel buurtbewoners hier graag samenkomen.

Lees verder op pagina 16

ACHTER DE VOORTUIN

Jan en zijn 23 kabouters.

Lees verder op pagina 5

KLEURPLAAT

VAN DE REDACTIE

Voor je ligt alweer nummer 3 van de Betondorper Courant. De zomer wordt wel gezien als komkommer-tijd qua nieuwsgaring. Nou, daar heeft de redactie geen last van! Via ons mailadres komen nieuwsfeitjes tot ons en reacties op de inhoud met ideeën voor een volgend nummer. De toestand in de wereld laat sowieso weinig komkommertijd zien met aanslagen, branden en oorlogen tot en met wereldkampioenschap voetbal “geweld” aan toe. Het wordt een lange, hete zomer. Maar er is gelukkig ook rust in de tent, of beter gezegd: tuin. In de nieuwe rubriek Achter de Voortuin vertelt een bewoner zijn of haar verhaal erachter aan onze razende reporter Ties Teurlings.

In dit nummer vind je weer de column van Gerbrand Bakker (bestsellerauteur van boeken als *Boven is het stil*, *Perenbomen*

bloeien wit en *De Kapperszoon*) waarin een betondorpse tuin wellicht zomer-klaar wordt gemaakt.

We zien om naar activiteiten die in ons dorp zijn georganiseerd en kijken uit naar komende activiteiten. Onze gebiedsmakelaar Remco de Graaff deelt weer zijn nieuws voor onze buurt, een containeradoptant is aan het woord en we lezen over de gevaren van de grasaar in de Moppercorner.

De kinderen komen ook weer aan hun trekken op de kinderpagina met een lekker zomers recept en een kleurplaat. En er is natuurlijk weer “dierenpraat” in Betondorp.

Historische feiten en verhalen (Wist je dat?) zijn in dit nummer afgewisseld met “kunst” uit de buurt (Kunst-gras). Ties verhaalt over de geschiedenis van de Zuiveltuinen en het net onthulde kunstwerk ter ere van Fré Cohen krijgt

de aandacht die het behoeft.

In de rubriek Betondorp in Bedrijf lees je meer over wat de Groene Lotus in het dorp allemaal doet.

Blikvanger heeft ook weer een plaats in de krant in de vorm van foto en/of strip.

Wij wensen je veel leesplezier toe! En laat je ons weer weten wat je ervan vindt? Dat kan via een reactie naar ons mailadres (zie colofon) of schiet ons persoonlijk aan, vinden we nog steeds leuk!

Sarah, Marianne, Anna, Tanja, Marcin, Jef en Henk.

COLOFON

Jaargang 2, editie 3, Juli 2026

De Betondorper Courant is er voor Betondorpers en hun directe omgeving. Zij verschijnt vier keer per jaar. Buurtbewoners worden geïnformeerd over én verbonden met nieuws, buurtactiviteiten en -ontwikkelingen. Door mensen uit te nodigen commentaar te leveren of ideeën te lanceren, krijgen buurtbewoners en de buurt een gezicht.

De redactie bepaalt de inhoud. Bewoners en betrokkenen wordt uitdrukkelijk gevraagd om input te leveren!

Redactie: Sarah van Ree, Marianne Wurtz, Anna ten Bruggencate, Tanja Oosterbaan, Marcin Klazes, Jef Nollet, Henk Linde

Eindcorrectie: Simone Bosboom

Vormgeving: Jef Nollet

Druk: Drukwerkdeal.nl

Oplage: 2000 exemplaren

Verspreiding: vrijwilligers

E-mail: contact@betondorpercourant.nl

Website: Betondorpercourant.nl

© 2026 Betondorper Courant

DE TUIN KAN OOK LATER IN DE ZOMER

Hoe gaan we om met de dood? Die vraag staat centraal in Museum Tot Zover, gevestigd op begraafplaats de Nieuwe Ooster.

Nu te zien (t/m 6 september 2026): Aat Veldhoen – Realist tot in de kist. Veldhoen staat bekend om zijn kleurige werken, maar de dood speelt ook een belangrijke rol in zijn werk. Deze tentoonstelling laat een andere kant zien van deze levenskunstenaar.

En van de fijne dingen van het schrijven van een column is dat je altijd wel commentaar krijgt. Er staat altijd wel iets in wat niet helemaal klopt. Zo kreeg de redactie van de Betondorper Courant een mailtje van iemand van de Nieuwe Ooster. Die schreef dat er wel degelijk al een brug is naar de begraafplaats vanuit Betondorp. Maar die ingang – met een poort die zonder duidelijke redenen dreigend open- en dichtschuift, – is aan de Rozenburglaan. Dan moet je dus, als je bijvoorbeeld aan de Sikkelsstraat woont, evengoed nog een heel stuk lopen voor je werkelijk op de begraafplaats bent. Nee, ik houd dus vast aan mijn idee: een brug over de Molenwetering, laten we zeggen ter hoogte van de Zaaiersweg 95. Niet lang geleden, op een heel warme dag, zaten we in de tuin van een van onze Betondorpvrienden, niet ver van de Brink. Ik was daarheen gelokt met een etentje, maar het draaide allemaal om het verfraaien van die tuin. Waar ik dan dus voor zou moeten zorgen. Een typische stadstuin: een zee aan tegels met in een hoekje een border vol hortensia's en pal voor het raam een uit zichzelf opgekomen vlinderstruik, bekneld tussen twee tegels. Toen ik eens goed keek, zag ik dat de buurtuin er precies zo uitzag: ik neem aan dat eerdere bewoners het ooit gezamenlijk zo aangelegd hadden. De helft van de schutting kniehoo. Onze gastheer had voor deze feestelijke gelegenheid gin en tonic in huis gehaald, maar ik moest die zelf mixen, want hoe dat moest wist hij niet. Nu is het verfraaien van een stadstuin helemaal niet zo moeilijk als mensen denken, het hoeven geen

BBC Garden Rescue-achtige toestanden te zijn. Je wipt er op strategische plekken wat tegels uit, maakt van een paar dikke planken een verhoogde border, vult het gat op met grond en zet daar planten of struiken in. Ik zag de opluchting op het gezicht van de gastheer. Er zou zelfs een plek komen waar we de vijg in een pot die hij eerder gekregen had konden planten. 'Fluitje van een cent,' zei ik.

Toen was het tijd om te gaan eten. Niet in die tuin (koken is geen hobby van onze gastheer), maar bij brasserie Otra Más. Nog zoiets fijns aan het wonen in Betondorp: je fietst onder de A10 door en bent meteen in een andere gemeente! Langs de Hartveldseweg was het een kleurenpracht van jewelste, er staan daar langs de hele weg onder andere salvia's en kattenkruid. 'Kijk!' riep ik naar onze gastheer, 'dit kan jij ook in je nieuwe borders hebben.' Dat beviel hem wel. Er was nog genoeg plek op het terras van Otra Más, ondanks het feit dat het eerste pinksterdag was. 'Eet en drink wat je wilt,' zei onze gastheer. 'Ik betaal!' Dus wij aten en dronken wat we wilden en reden toen we klaar waren heel tevreden weer terug naar Betondorp. Die tuin komt later deze zomer wel.

DE MOPPERCORNER - IS HET GRAS ALTIJD GROENER?

Zomertijd is komkommertijd. Tenminste, voor mensen zonder huisdieren. Voor de rest van Betondorp is het vooral kommer-en-kweltijd. De gevreesde grasaar is namelijk terug van nooit weggeweest. Sterker nog: dit jaar lijkt het onkruid een subsidie te hebben gekregen. Overal waar je kijkt staat het in volle glorie te wuiven. Langs paden, tegen stoepranden, onder schuttingen en tussen de stoeptegels. Dankzij een warme aprilmaand en een paar stevige regenbuien groeit het alsof de gemeente er persoonlijk mest over heeft uitgereken.

Huisdierbezitters trekken inmiddels massaal aan de bel. Grasaren zijn geen onschuldige sprietjes, maar kleine biologische wapens voorzien van weerhaakjes die zich met sadistisch enthousiasme nestelen in oren, ogen, neuzen, tandvlees en tussen tenen. Dierenartsen varen er wel bij. De huisdiereigenaar iets minder.

Op de vraag of de gemeente misschien iets aan deze plaag kan doen, volgde het inmiddels vertrouwde ambtelijke antwoord: "Ons budget staat op een laag pitje. Wij maaien niet in mei vanwege de biodiversiteit. Bovendien geeft onkruid ook mooie bloemetjes."

Prachtig. Daar heeft de hond met een grasaar diep in zijn gehoorang natuurlijk ontzettend veel aan. Niets verzacht een dierenartsrekening van enkele honderden euro's zo effectief als de gedachte dat er onderweg nog een margrietje heeft staan bloeien.

Inmiddels is het juni. De biodiversiteit heeft gewonnen. De bewoners wat minder. Op 4 juni verschenen er plotseling drie mannen in oranje hesjes aan de Zaaiersweg. Gewapend met een bosmaaier gingen ze enthousiast tekeer alsof ze auditie deden voor een actie-film over gemeentelijk groenbeheer. Na afloop vertrokken ze weer even snel als ze gekomen waren. Het gemaaid gras, afval en overige rotzooi lieten ze gewoon achter. De straat zag eruit alsof er een kleine hooibaal was ontploft. Verderop in de Egstraat groeit de frustratie inmiddels bijna net zo hard als het onkruid. Het plantsoen voor de woningen wordt daar volgens een fascinerend onderhoudsconcept beheerd: de ene helft wordt keurig gemaaid, de andere helft mag zich ontwikkelen tot een dichtbegroeid moerasgebied. Wingerds klimmen er ongestoord alle kanten op en bewoners hebben nauwelijks nog zicht op de weg. Tot voor kort stonden daar containers voor een renovatieproject van Eigen Haard. Die zijn inmiddels al vijf maandenverdwenen. Het plantsoen erachter lijkt echter vergeten door alles en iedereen. Blijkbaar is niemand op het idee gekomen om daar ook eens een maaier langs te

sturen. Mogelijk staat het gebied inmiddels geregistreerd als beschermd natuureservaat.

En waar is ondertussen de schouwende gebiedsmakelaar? Dat blijft een raadsel. Misschien kijkt hij alleen naar foto's uit 2023. Misschien is hij verdwaald in het struikgewas. Misschien bestaat hij alleen op papier.

Alle drie de opties lijken even aannemelijk.

Betondorp is een tuindorp, zo wordt ons altijd verteld.

Dat klopt.

Alleen lijkt de tuin tegenwoordig onderhouden te worden door een combinatie van bureaucratie, bezuinigingen en complete desinteresse.

Ons dorp is groen.

Groen van onkruid. Groen van frustratie. En vooral groen van gemeentelijke onverschilligheid.

P.S.

Inmiddels zijn er tuinlieden met hesjes en zwaar materiaal aan de slag gegaan. Er is flink gemaaid en geveegd. Helaas blijven een aantal plekken onaange-roerd.

Bij mijn buurman groeit er in de tussentijd een flinke vlinderstruik uit zijn schoorsteen!

Maar het moraal van dit verhaal is; mopperen loont!

Tekst en Foto's: *Marianne Wurtz*

ACHTER DE VOORTUIN

Velen van ons in Betondorp zijn gezegend met een uniek voortuintje. Om al die verscheidenheid te vieren, gaat Ties op zoek naar het verhaal achter de voortuin.

's Middags tref ik de eigenaar van de kabouteruin voor zijn huis op 't hoekje van de Zaaiersweg en de Duivendrecht-selaan. Het is puur geluk dat ik hem

nu tref, zegt hij, want als vrachtwagenchauffeur is hij bijna altijd weg. Jan wil best wat vertellen over zijn kabouters, maar hij hoeft niet met zijn giechel in dat blaadje. Sinds 1999 woont hij al in Betondorp, samen met zijn 23 kabouters.

'D'r blijven wel eens kinderen staan kijken, maar ik heb ook een bus Japanners gehad. Stapten allemaal uit om een foto te maken. Vroeger had ik ook een vijvertje met een vuurtoren en wat huisjes die ik samen met mijn vader heb gemaakt. Die drie grote kabouters naast de deur zijn van hem geweest. Je kunt zien dat ze al vrij oud zijn. Voel maar. Zacht plastic. Als ze omwaaien, zijn ze kapot. Zijn kop heb ik al een paar keer moeten lijmen. Eerst had' tie nog een lantaarntje, maar dat hebben ze gejat. Duurdere kabouters hou ik bewust achteraan en onder die struik heb ik een valk staan, een beetje verdekt. Die uil heb ik vastgemaakt aan een steen, anders pak je hem zo op.'

Pas nu zie ik dat alle beeldjes op een

stenen voetstuk staan. Is dat allemaal diefstalpreventie?

'Nee, vanwege de regen. Anders worden ze smerig van de opspattende druppels. En je verf gaat er eerder af.'

In de winter moeten alle kabouters naar binnen om te worden bijgewerkt. 'Met één kabouterje ben je zomaar twee volle dagen bezig met verven. Dat jassie van die Poortvliet is nu lichtblauw, maar dat hoort eigenlijk donkerblauw te zijn. Het is maar net wat ik aan kleuren kan krijgen. Die ene met dat hertje heb ik in Vaals gekocht. Je loopt ergens tegenaan en als ik het vind passen, neem ik het mee. Deze egel, die is nieuw. Het moet echt op een egel lijken, anders komt het er niet in.'

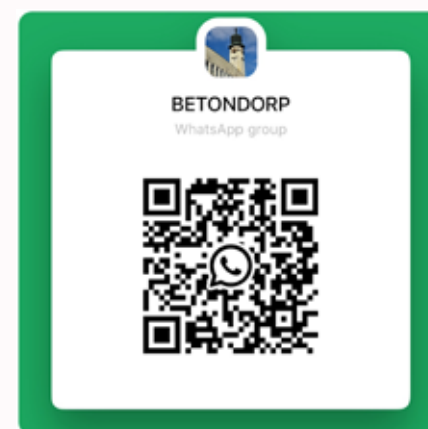
'Heb je een favoriete kabouter?'

Jan haalt z'n schouders op. 'Het zijn gewoon de tuinkabouters, weet je. Gewoon leuk om het hier een beetje op te fleuren. Maar als je het niet erg vindt, ga ik nu effe een hapje eten, goed? Hoop dat je lezers het leuk vinden.'

Tekst en Foto: *Ties Teurlings*

NIEUWS VAN REMCO

Het definitieve ontwerp van de vernieuwde speeltuin Onderlangs is in de maak en zal ik via Facebook en de buurtapps delen met jullie. Zit je nog niet in de buurtapp? Scan dan de QR-code die hieronder staat!

Voordat de speeltuin op de schop gaat, is het speeltuinhuysje al schoon-gepotten. De buitenkant was helemaal groen. We gaan het een stuk mooier, gebruiksvriendelijker en duurzamer maken. Samen met enthousiaste buurtbewoners is er een plan in de maak om het huysje in beheer te geven aan de buurt. Het moet een plek worden waar we allemaal samen kunnen komen en een activiteit, een kinderverjaardag, een buurtborrel of een sporttoernooitje organiseren. Als het zover is dan horen jullie via welke weg en waarvoor jullie het huysje kunnen gebruiken. Meer hierover in de volgende Betondorper Courant.

Onze gebiedsmakelaar Remco de Graaff is te bereiken via:
mail: r.de.graaff@amsterdam.nl
tel: 0639269464
Facebook: Remco Graaff

4 MEI-HERDENKING: OPDAT WE NIET ZULLEN VERGETEN

Met een grote opkomst op de Brink vond dit jaar de herdenking plaats aan allen die tijdens de Tweede Wereldoorlog, andere oorlogen en vredesmissies zijn omgekomen. De herdenking stond in het teken van Stolpersteine waarvan er 22 in ons dorp liggen voor de huizen van joodse mensen die in de oorlog zijn weggehaald en vermoord. Kinderen van de 5e Montessorischool Watergraafsmere met hun docent Leon Egberink hebben in de aanloop naar deze herdenking de Stolpersteine schoongemaakt en gedichten over vrij-

heid gemaakt onder leiding van de dichters Saskia van der Wiel en Ymkje Swart. Deze gedichten zijn door Marije Geursen op borden geprint die om de Brink stonden opgesteld. Twee kinderen lazen hun gedichten voor. Namens stadsdeel Oost sprak Noor Jaarsma waarbij ze beeldend aangaf dat we elkaar altijd als mens moeten blijven zien en niet de ander als minder of anders.

De bijeenkomst werd muzikaal ondersteund door Olaf Meijer en Iman Spaargaren op strijkbas en klarinet/

tenorsaxofoon. Het Wilhelmus werd na de twee minuten stilte door alle aanwezigen gezongen onder de vioolbegeleiding van Almanzo. Voor de organisatie tekende Tanja Oosterbaan en ondergenoemde en we bedanken iedereen die heeft bijgedragen aan een mooie herdenking... Wij zijn dankbaar voor onze vrijheid!

Tekst: Henk Linde

Foto's: Marije Geursen

BRINKCULINAIR

Betondorpers, kom aanschuiven aan de gezelligste tafel van Betondorp.
www.brinkculinair.nl

Brinkculinair is een samenwerking van:

catering: www.hinkeindekeuken.nl & taart bestellen: www.vanmoss.nl

Brinkstraat 82
1097 VP AMSTERDAM
020 - 6931747
brinkgarageamsterdam@gmail.com

IN BETONDORP DOEN WE HET SAMEN!

Op 12 april jl. vond op het Cruyff Court een voetbaltoernooi plaats dat eigenlijk door de Cruyff-foundation 's ochtends zou worden georganiseerd. Helaas konden heel veel kinderen dan niet in verband met hun eigen voetbaltraining. Dus hebben Sabrina, Bella, Lucas, Angelique, Pino en ik de koppen

bij elkaar gestoken en het zelf georganiseerd. 16 kinderen hebben een heel leuke middag gehad: er waren diverse voetballspellen, schieten van penalty's en een partijtje voetbal waarbij Johan zijn vingers zou aflikken. Voor verfrissingen was ook gezorgd en buurvrouw Kelly kwam in een van de pauzes ijsjes brengen.

gen, superlief! De sponsors Theo en Marion van Participatie Betondorp, Gemeente Amsterdam, Dynamo en Albert Heijn worden hartelijk bedankt voor hun bijdragen.

Het is zo goed bevallen dat we het volgend jaar weer gaan organiseren. Wil je je al opgeven? Stuur dan een mailtje naar: voetbaltoernooi-2027@hotmail.com met vermelding van je naam, leeftijd en 06-nummer van je ouder.

Tekst en foto: Linda van der Meulen

BETONDORP VIERT KONINGSdag

Voor de tweede keer konden Betondorpers op Koningsdag de mini-vrijmarkt bezoeken op het plein op de Brink. Vorig jaar zijn wij, twee moeders uit Betondorp, begonnen met dit initiatief. Dit jaar hebben we met hulp van Pieter van Dynamo en een aantal vrijwilligers de flyer deur tot deur kunnen verspreiden. Dat hebben we gemerkt aan de opkomst! Er waren meer kleedjes en er werden lekkere hapjes verkocht. Kinderen konden zich dit jaar laten schminken door Nata. Zelfgemaakte grabbeltonnen en het blikgooien waren een succes. De kleine kinderen hadden de grootste lol in het verkopen en meteen weer uitgeven van hun winst. De sfeer was heerlijk gemoedelijk. De meeste mensen hebben aangegeven het fijn te vinden dat er op Koningsdag iets

feestelijks in de buurt is en dat het niet te druk is. Wij hebben er persoonlijk van genoten dat alle leeftijden er plezier van hadden. We hebben gemerkt dat spelletjes het heel goed doen, dat nemen we mee voor volgend jaar! We sloten de ochtend af met een knallende toegift: een drumstel werd het plein op gereden waar iedereen zich voor 1 euro 5 minuten op kon uitleven! Wij willen iedereen bedanken die heeft deelgenomen en iedereen die volgend jaar een bijdrage wil leveren, laat het weten via dit mailadres: koningsdagbetondorp@gmail.com Tot volgend jaar! Claudia en Lenny

Tekst: Lenny Bijker

Neem deze krant mee en krijg bij een behandeling een leuke attentie.
simplysandra.nl
Veeteeltstraat 1, 1097 WL Amsterdam
Email: simplysandra@ziggo.nl

DE OOIEVAARS VAN DE ZAAIERSWEG

O p 15 maart zag ik de eerste ooievaar op het nest. Een week later arriveerde de tweede, verwelkomd door het vertrouwde geklepper van zijn of haar partner. Ze waren weer terug op honk!

Het nest werd opgeknapt en versterkt. Ik was verheugd dat ze er weer waren. Sinds 2015 wordt het nest op de klokkentoren van de LDS-kerk iedere zomer bewoond door hetzelfde paar. Met succes, want vrijwel elk jaar brengen zij één of meerdere jongen groot. Ooievaars zijn vooral trouw aan hun nest en niet per se aan hun partner. Een van de jongen van “ons” ooievaarspaar heeft inmiddels zelf een nest gebouwd en vormt nu een paartje in Amsterdam-West.

De Projectgroep Ooievaars Amsterdam volgt het koppel en hun jongen nauwgezet. Elk jaar in juni worden de jonge ooievaars geringd, gewogen en geregistreerd. Dit gebeurt wanneer zij ongeveer 45 dagen oud zijn. Met behulp van een indrukwekkende hoogwerker haalt de projectgroep de jongen één voor één uit het nest om de noodzakelijke metingen uit te voeren. De verzamelde gegevens worden vergeleken met informatie uit heel Europa. Zo ontstaat een beter beeld

van de ooievaarspopulaties die zich tijdens de zomermaanden op ons continent vestigen.

Wat weten we eigenlijk van de ooievaar?

De ooievaar is een trekvogel. In het voorjaar trekken ooievaars vanuit Zuid-Europa en Afrika naar het noorden. In september begint de terugreis naar het zuiden. Het is een lange tocht die niet zonder gevaren is. Zo is een van de jongen uit ons nest omgekomen door een botsing met een hoogspanningskabel. Ons ooievaarspaar vliegt via Spanje en Gibraltar naar Noord-Afrika. Een indrukwekkende reis, zeker voor jonge en onervaren vogels.

Ooievaars voelen zich thuis in groene gebieden met veel water en weilanden. Hun menu bestaat voornamelijk uit kikkers, kleine zoogdieren, wormen en grote insecten. Het nest dat zij jaarlijks onderhouden, kan uiteindelijk wel 2,5 meter hoog worden. Wanneer de partners elkaar na hun terugkeer ontmoeten, begroeten zij elkaar met een luid klepperend geluid van hun snavel. Daarbij gooien zij hun kop ver achterover. Dit bijzondere ritueel wordt vaak meerdere keren herhaald en lijkt haast

een liefdesgreet na maanden van afwezigheid.

Een gezonde ooievaar kan 30 tot 40 jaar oud worden. Volwassen vogels hebben een rood-oranje snavel, terwijl jonge ooievaars een donkere, bijna zwarte snavel hebben. Pas wanneer zij volwassen worden, krijgt de snavel zijn karakteristieke kleur.

Geluksvogel

Al eeuwenlang voelt de mens zich verbonden met de ooievaar. In veel culturen geldt deze statige vogel als bringer van geluk, voorspoed en nieuw leven. Ook de Deense schrijver Hans Christian Andersen schreef over ooievaars in zijn sprookjes en gedichten. Ik ben vooral blij dat ze er weer zijn in ons dorp. Bijna dagelijks werp ik een blik omhoog wanneer ik langs de kerk loop. Hoe lang zullen ze blijven terugkomen? Zullen ze voldoende voedsel blijven vinden nu het klimaat verandert? Misschien trekken hun nazaten ooit verder noordwaarts, richting Scandinavië.

Die gedachte stemt me weemoedig. Maar voor nu klepperen de ooievaars weer boven de Zaaiersweg, en dat voelt als een vertrouwd teken dat de lente is begonnen.

Tekst: Marianne Wurtz

Foto: Kees Zipp

VOOR EEN SCHOON BETONDORP!

Ik ben Betty en woon 20 jaar in Betondorp. Sinds enige jaren houd ik twee afvalcontainers en de straat daaromheen schoon. Ik ben een zogeheten containeradoptant. Daarvoor doe ik afval dat op of naast de container staat in de container. Ik heb hiervoor een aparte sleutel. Als het afval er niet in past, zet ik het afval langs de stoeprand. Als er grofvuil neergezet is dat niet in de container past, app ik de gemeente wat er precies staat en doe er een foto bij. Praktisch altijd wordt dit grof afval de volgende dag al opgehaald. En ik houd de containerplek schoon.

Gezien het vele grofvuil dat ik naast de container vind, vraag ik me weleens af of bewoners wel weten wanneer het grofvuil wordt opgehaald? Of is het een kwestie van gemak om het afval op straat te zetten op wat voor dag dan ook. Voor de zorgvuldigheid zal ik nog eens aangeven wanneer grofvuil bij de containers mag worden gezet.... In Betondorp wordt het grofvuil op afspraak weggehaald. Je maakt een afspraak via de gemeentelijke website: www.amsterdam.nl/afval/

grof-afval-wegbrengen-of-laten-ophalen. Of je belt met 14020.

De avond ervoor kan het grofvuil al aan de rand van de stoep worden gezet. Is de stoep bij het huis van de bewoners een moeilijke plek om het vuil weg te halen, dan kan het vuil bij de rand van de stoep bij containers worden geplaatst. Per keer mag je twee kubieke meter grof afval neerzetten.

Ik vind heel vaak troep en grofvuil dat gewoon wordt neergezet: hele banken, plantenpotten, snoeiafval, stofzuigers en etensresten. Je kunt het zo gek niet bedenken of het ligt bij de containers. Wat ik dan doe, is het opruimen en de gemeente waarschuwen. Op veel plekken in Betondorp zijn geen containeradoptanten. Daar staat dan soms vuil dagen bij de container, wat zorgt voor zwerfafval. Vaak wordt het dan een troep tot ongenoegen van de bewoners die daar wonen. Ik weet dat Betondorp nog containeradoptanten kan gebruiken. Geïnteresseerden kunnen zich aanmelden via de gemeentelijke website: www.amsterdam.nl/afval/adopteer-afvalcontainer/.

Van de gemeente ontvangen ze dan een schoonmaakpakket en een sleutel van de containers.

Veel mensen vinden dat het afval een zaak is van de gemeente. Maar ik ben van mening dat het een zaak is van de gemeente én de bewoners. Gooi geen troep op straat en zet grofvuil op de afgesproken plek op straat. Of breng het naar het afvalpunt hier aan de Rozenburglaan, net buiten Betondorp. Als mensen een auto hebben, is het nog geen 5 minuten rijden. En als iemand geen auto heeft, is er wellicht een hulpvaardige buur die wil helpen!

Het geheel kost me gemiddeld een uurtje per week. Soms minder. Dit ligt aan de hoeveelheid en wat voor soort troep er wordt neergezet. En het straatje moet natuurlijk af en toe worden aangeveegd!

Ik zou best wel willen weten of er nog andere containeradoptanten zijn in Betondorp en daarmee contact hebben. Stuur je een mailtje naar contact@betondorpercourant.nl? Samen houden we Betondorp schoon!

Tekst: Betty

Foto's: Betty

ZUIVELTUIN, TIEN JAAR WROETEN & ONTMOETEN

Erder was ik er al eens geweest, maar de Zuiveltuin komt pas echt tot bloei met Betondorpers. Als ik aan kom lopen vanuit de Tuinbouwstraat, klinkt het geroezemoes al van verre. Buurtbewoners drommen samen rond de kraampjes onder de met vlaggetjes versierde bomen. Het kost even wat aansporingen maar uiteindelijk lukt het Marije om alle aanwezigen naar de tuin te krijgen, waar Nynke klaarstaat met een A-viertje. Voordat ze met haar speech kan beginnen, wordt vanuit het niets “Lang Zal Ze Leven” ingezet. Terwijl iedereen vrolijk meezingt, schuifelt een oude heer voorbij met een vissershoedje. Verderop neemt hij rustig plaats op het voor hem neergezette krukje. ‘Zit je goed, Wim?’ vraagt mijn buurvrouw Sabine, waarna de 92-jarige hovenier haar een geruststellend knikje geeft.

Nynke trakteert ons op de weerbarstige ontstaansgeschiedenis. Van een saai plantsoentje naar een tuin der lusten om in te wroeten en te ontmoeten. Als dank is er voor alle oprichters een kleinigheidje: worteltjes in de vorm van het Zuiveltuin-embleem. De allereerste wordt door Marije opgespeld bij haar onderbuurvrouw Teresa. Ondertussen gaat Nynke verder met een eervolle vermelding voor Tanja & kleindochter Elsa die net als bij de opening opnieuw een sinaasappel-amandeltaart hebben gebakken. Tot slot wordt iedereen uitgenodigd een lekker stukje taart te gaan eten of aan te schuiven bij Hannekes

workshop “Natuurlijk Tuinieren”.

Net als Wim weer op zijn benen staat, roept een vrouw vanonder de pergola: ‘Nynke, d'r is nog een vraag!’ Alle ogen zijn gericht op het jongetje in de hoek dat al geruime tijd niet alleen zijn vinger in de lucht houdt, maar ook een lange groene stengel. Hij blijkt echter geen vraag te hebben, maar de heuglijke mededeling dat ‘ie thuis een eigen Zuiveltuin is begonnen. Bij haar eigen moestuintje laat Sabine me trots haar wortel-speldje zien. Ik bewonder de zonnehoed, haar tulpen en de rabarber wanneer achter haar een man in een scootmobiel komt aanrijden. Uit de zonneklep op zijn hoofd prijkt een flinke bos grijs haar. Sabine draait zich om. ‘Moet je d'r

langs, Theo?’

‘Nee,’ zegt hij.

‘Theo is van het Repair-Café,’ verduidelijkt Sabine. Hij heeft de ruilboekenkast getimmerd en de bankjes onder de pergola. ‘En alle bordjes heb ik ook gemaakt,’ zegt Theo vanuit zijn scootmobiel.

Over de nieuwste aanwinst – de vijver – is Theo niet te spreken. ‘Ik ook niet, hoor,’ valt zijn vrouw Marion hem bij. Om haar mans wegblokade te omzeilen is ze doorgestoken via de pergola. Terwijl het echtpaar uitweidt over de verdrinkingsrisico's voor de kleintjes, begint de scootmobiel onheilsPELLend te piepen. Theo doet ver-

woede pogingen om zijn karretje weer het zwijgen op te leggen. Ik stap opzij voor een voorbijganger zonder daarbij Sabines lavendel te ruïneren.

‘Hé, hebben jullie geen wortel?’ vraagt mijn buurvrouw ineens bezorgd.

‘Alle oprichters kregen een wortel?’

‘Ik heb geen wortel gezien,’ zegt Theo.

‘Waren jullie wel bij de toespraak?’

‘Nee,’ antwoordt Marion. ‘Ze hadden gevraagd of we op tijd kwamen, maar dat kwamen we niet.’

‘We hadden visite,’ zegt Theo nuchter.

‘Dat vond ik belangrijker.’

Ineens begreep ik waarom Nynke in haar speech niet onvermeld liet dat de samenwerking van de zuiveltuiniers soms tot botsingen leidde. Die eigenzinnigheid kwam de gemeenschappelijke tuin toch ten goede. ‘De een kent veel van de plantjes en de ander bakt een cake. Zo voegt iedereen iets toe.’ ‘Waar mag ik deze laten?’ vraagt een jongetje aan het eind van de middag bij het kraampje van penningmeester & moeder-overste Simone. Samen met Marije en Nynke was zij een van de drie pioniers zonder wie we vandaag niks te vieren zouden hebben.

‘Geef maar,’ zegt ze met een uitgestoken hand. Glimlachend kijkt ze hoe hij terugrent zijn vriendjes. Ik herken hem als de vioolspeler van de herdenking op de Brink.

Weer tegen mij: ‘Sommige kinderen gooien tulpenblaadjes in de nieuwe vijver om er heksensoep van te maken. Dus ja, daar moet je tegen kunnen.’

Voor ik hoofdschuddend kan reageren, duikt er iemand voor me langs om even gedag te zeggen. ‘Doehoeg, Simoon! Tot gauw weer, hè!?’ Simone leunt naar me toe over de bakken met thee- en koffiemokken. ‘Het zou ook fijn zijn als de vijgen niet meer stiekem worden geplukt. Willen we net gaan oogsten om er jam van te maken en dan is alles weg?’

Ik beloof een oproepje te doen aan de dief.

‘Dievegge,’ verbetert Simone me.

Voor ik weer op huis aan ga, neem ik nog een kijkje bij de Vijver Des Aanstoots. Het blijkt allemaal reuze mee te vallen. Als ik achteromkijk naar het overgebleven groepje mensen, zie ik dat zowel Theo als Marion inmiddels met een worteltje zijn gehuldigd. Ter hoogte van het insectenhotel staat een

puber een stuk taart weg te werken. ‘Issie lekker?’ vraag ik in het voorbijgaan.

Schouderophalend wordt er geknikt.

‘Voor een winkeltaart.’

In de Zuiveltuin neemt men geen blad voor de mond.

Tekst: Ties Teurlings

Foto's: De Zuiveltuiniers

GRATIS BOODSCHAPPEN ÉN EEN WARM WELKOM BIJ VOEDSELKRACHT

In het Brinkhuis kunnen mensen met een smalle beurs elke vrijdag tussen 17.00 en 18.30 uur terecht voor gratis voedsel, praktische spullen en een luisterend oor. Wat begon als een kleinschalig initiatief, groeide uit tot een vaste plek van steun en ontmoeting. “Hier is iedereen welkom; je hoeft geen papieren te laten zien”, zegt initiatiefnemer Marja Remesar. Die open houding is bewust gekozen: Voedselkracht wil er zijn voor iedereen die tijdelijk of langdurig extra steun nodig heeft, van werkenden en gezinnen tot gepensioneerden. Remesar werkt 36 uur per week als adviseur Milieu en Gezondheid bij de GGD, maar wilde daarnaast iets betekenen voor de buurt. Vanuit Betondorp legde ze contact met Dynamo en lokale winkeliers, die al snel bereid waren voedsel te doneren. Een eerste proefdag liet meteen zien dat er enorm veel door de winkeliers werd weggegeven, ondernemers steunden dit initiatief van harte en blijkbaar was er een groot overschot dat anders weggegooid zou worden. Vrijwilligers sloten zich aan, winkeliers bleven bijdragen en in korte tijd groeide Voedselkracht uit

tot een vaste voedseluitgifte voor mensen uit Amsterdam en omgeving. Veel bezoekers komen uit Betondorp maar ook van verder weg. Soms hebben mensen de hulp tijdelijk nodig, soms is er extra voedsel nodig omdat een kleinkind komt logeren, of omdat er ineens een grote uitgave gedaan moet worden. Daarbij draait het niet alleen om boodschappen. Voedselkracht gaat voedselarmoede en voedselverspilling tegen, maar biedt bezoekers ook een plek waar ze welkom zijn en zo nodig verder worden geholpen met activiteiten, informatie of doorverwijzing. De vrijwilligers geven die aanpak vorm in de praktijk. Sommigen kwamen eerst zelf als bezoeker binnen, anderen brengen ervaring mee uit zorg, welzijn of juridische hulp. Samen vormen zij een netwerk van praktische steun en saamhorigheid. De vrijwilligers geven zelf aan dat ze er veel plezier aan beleven. “Het is leuk om te geven”, “Ik kom hier veel bekenden tegen” en “Hier kan ik mijn Nederlandse taal oefenen.” Structurele subsidie is er niet. Voedselkracht draait vooral op inzet, donaties en hergebruik. Wat overblijft, gaat naar andere voedseluitgiftes; zelfs voedsel

afval krijgt waar mogelijk nog een nuttige bestemming zoals de wormenbak van Evert. Volgens Remesar maakt het initiatief zichtbaar hoeveel verborgen armoede er is. Juist door hulp laagdrempelig te organiseren, biedt Voedselkracht meer

Marja met haar vrijwilligers

dan eten alleen: ook contact, vertrouwen en het gevoel er niet alleen voor te staan.

PROGRAMMA HET BRINKHUIS

Dag	Tijd	Activiteit	Contact
Ma	13:00-15:00 uur	Buurtteam inloopspreekuur	Hanane Akdim 06 53 22 44 87
Di	10:00-12:00 uur	Koffie-inloop	Antoinette de Groot 06 45 13 62 79
Di	13:00-16:00 uur	Bridgeclub Betondorp	Elly de Graaf 020 69 44 506
Di	17:30-18:30 uur	Buurtrestaurant € 6,-	Antoinette de Groot 06 45 13 62 79
Di	19:30-20:30 uur	Feldenkrais – bewegen *1 (€ 15,- per les)	Henk Linde 06 43 11 15 09
Wo	10:00-12:00 uur	Koffie-inloop	Antoinette de Groot 06 45 13 62 79
Wo	11:00-14:30 uur	Computerhulp inloop *2	Pieter Zanen 06 26 89 78 82
Wo	13:00-15:00 uur	Doe Maar Creatief *3	Sonja Lindhout 06 30 76 08 01
Do	10:00-12:00 uur	Koffie-inloop	Antoinette de Groot 06 45 13 62 79
Do	17:30-18:30 uur	Buurtrestaurant *€ 6,-	Antoinette de Groot 06 45 13 62 79
Vr	17:00-18:00 uur	Voedselkracht uitgifte voedsel tegen verspilling	Marja Remesar 06 11 49 50 43

*1 Niet in juli en augustus

*2 Niet op 5 en 12 augustus

*3 Behalve op 22 en 29 juli

*4 17 juli laatste vrijdag. Start weer op 28 augustus

IN HET DORP - UITGELICHT

AGENDA DYNAMO

WELKOMSTPAKKET

Samen met een paar buurtbewoners wil Evert ervoor zorgen dat nieuwe bewoners een informatiepakket krijgen zodat ze zich wat sneller opgenomen voelen in ons mooie dorpje. Als je hiervoor ideeën hebt (wat is fijn om dan te krijgen, welke info) of mee wilt denken met dit groepje: geef je op bij Evert Gerber via WhatsApp: 0645744858

PRIJSVRAAG DE LEKKERNIJ

In het vorige nummer van de Betondorper Courant zat een winactie van bakker Nick. De coupon in dat nummer, is door veel mensen uitgeknipt en bij hem ingeleverd. In de voorjaarsvakantie heeft een onpartijdige jury (Nick’s kinderen en zijn vrouw) uit alle ingeleverde coupons de winnaars getrokken. We feliciteren de drie gelukkige betondorpers met hun prijzen en in het bijzonder Ruud Koopmans als winnaar van elke week gratis een brood naar keuze!

AANKONDIGINGEN

- 31 augustus
Bessenfeest
- 25 en 26 september
Open tuindag en burendag.
Exacte informatie: volg de buurtapp

ZOMERSE WATERMELOENSALADE

Wat valt er nou te beleven in de komkommertijd denk je misschien? Nou, er valt in ieder geval genoeg lekkers te eten in de zomer. Wat dacht je van de watermeloen, het neefje van de komkommer, super lekker, gezond en goed als je dorst hebt van het zonnebaden op de Brink. Deze salade kun je ook meenemen naar de Brink, nog gezelliger, dan kunnen je burens er ook van meegenieten!

Ingrediënten:

- 1 komkommer
- 1 rode ui, zeer fijn gesneden
- Bladjes van een klein bosje platte peterselie
- Bladjes van een handje basilicum
- 200 gr feta of kleine bolletjes mozzarella
- 1 kleine watermeloen in blokjes gesneden
- 250 gr aardbeien
- 250 gr cherrytomaatjes
- Voor de dressing
- 3 theelepels balsamicoazijn
- 4 eetlepels extra vergine olijfolie
- Zeezoutvlokken en versgemalen zwarte peper

Zo maak je het

Maak de dressing door de azijn, olie, zout en peper te mengen in een ondiepe serveerschaal.

Snijd de rode ui door de helft en in heel dunne ringetjes en gooi bij de dressing.

Schil de komkommer en snijd hem in de lengte doormidden. Verwijder met een theelepel de zaadlijsten en snijd het vruchtvlees in halve maantjes.

Halveer de cherrytomaatjes en aardbeien en voeg toe aan de dressing.

Schil en snijd de watermeloen in kleine blokjes en voeg toe aan de dressing.

Hak de kruiden grof, verkruimel de feta of de mozzarellabolletjes erover.

Schep de salade om en eet smakelijk!

Tekst: Sarah van Ree

“Weggooiden? Mooi niet!”

Openingstijden
Elke tweede en vierde woensdag van de maand, van 14.00 tot 16.30 uur.
Breng je spullen naar:
Karnstraat 2
1097 XC Amsterdam
Email: repairbeton@gmail.com

BETONDORP, EEN GEKKE PLEK?

Mick is bijna 16 jaar en hij woont sinds hij twee jaar is in Betondorp. Hij kan het zich niet anders herinneren. Eigenlijk woont hij voor de helft van de tijd in Betondorp want zijn ouders zijn gescheiden.

Waar en met wie woon je in Betondorp?

Mick woont in de Oogststraat met zijn moeder Leonieke. Ze hebben 2 honden, 2 katten en wat muggen als huisgenoten.

Heb je vrienden in Betondorp die je veel ziet?

“Vroeger speelde ik veel op het Cruyff Court en kende ik veel kinderen uit de buurt die daar ook kwamen, maar dat is toen ik wat ouder werd een beetje veranderd. Nu ken ik niet heel veel mensen meer hier, vroeger zeker wel. Mijn vrienden zijn nu ook meer in andere delen van Amsterdam.”

Mick zit op het Cygnus Gymnasium aan de Wibautstraat.

Wat vind je leuk aan Betondorp?

“Dat het zo groen, open en rustig is. Heel veel mensen zijn heel erg aardig en zeggen gedag. Want in Amsterdam is het toch wel vaak zo dat veel mensen je niet echt vaak gedag zeggen, die lopen je gewoon voorbij. Het is een soort van eigen dorpje maar wel in de stad en je woont wel dichtbij alles. Soms kijken vrienden me raar aan, zo van Betondorp? Dat is een beetje een gekke plek! Maar ik vind het heel fijn om hier te wonen want het is heel gezellig, heel rustgevend en je bent zo in de stad.”

Mick loopt vaak met de honden over “het kleine bergje”, zoals hij en zijn moeder het heuveltje noemen bij Onderlangs/De Duivendrechtselaan. Als de wandeling wat groter is, lopen ze naar de Weespertrekvaart.

Heb je een favoriete plek in Betondorp?

“Het Cruyff Court is zeker wel een van mijn meest favoriete plekken omdat ik daar heel vaak ben geweest vroeger en nog steeds wel eens ga voetballen. Daar is altijd wel wat te doen. De Brink vind ik heel mooi, en ook de kerk bij de Midtenweg.”

Wat zou je veranderen in Betondorp als jij de baas zou zijn?

Mick zou de snackbar weer laten terugkomen, die is jaren geleden verdwenen. Hij ging daar vaak heen voor de friet. "Ook zou een supermarktketen, een kleine Albert Heijn heel relaxed en een goeie aanwinst zijn. En in de winter, als het sneeuwt, mogen er wel eens strooi-

machines komen want nu moet ik wel eens lopend of half schaatsend Betondorp uit.”

Heb je nog iets speciaals wat je in Betondorp doet als het zomer is?

“In de Weespertrekvaart zwemmen, daar ga ik vaak met mijn vriend heen. Het is heel dichtbij want je loopt het bergje op, Betondorp uit, brug over en je bent bij de Weespertrekvaart. Het is heel fijn zwemmen daar.”

Tekst: Anna ten Bruggencate

Foto: Anna ten Bruggencate

THE GREEN LOTUS: EEN PLEK WAAR CREATIVITEIT EN ONTMOETING SAMENKOMEN

The Green Lotus op de Brink, waarschijnlijk is iedere Betondorper er wel eens langs gelopen, gefietst of gereden. Deze plek viel mij direct op toen we hier een jaar geleden zijn komen wonen, maar voor dit interview heb ik pas voor het eerst een stap over de drempel gezet.

We werden warm ontvangen door eigenaresse Anikó met een thee uit prachtige, handgemaakte kopjes (zie hiernaast). Het 'kaasmeisje', Willemien, bouwt op hetzelfde moment haar kraam op op de Brink en scharrelt haar spullen uit de opslag van de winkel. Mijn zoontje van twee voelt zich duidelijk direct thuis en speelt op een verhoging in de winkel, iets wat Anikó zichtbaar omarmt. Gaandeweg ons gesprek begrijp ik steeds beter waarom zoveel buurtbewoners hier graag samenkomen voor een workshop, of gewoon even binnenlopen voor een praatje.

Ik sprak Anikó over het ontstaan van The Green Lotus, haar inspiratie en de bijzondere plek die deze creatieve ontmoetingsruimte inmiddels inneemt in Betondorp. Hoe is The Green Lotus ontstaan?

Hoewel Anikó al jarenlang met keramiek

werkt en workshops gaf vanuit haar woning in Betondorp, ontstond The Green Lotus zelf pas later. De winkel begon als een initiatief rondom een eerder project in Betondorp en groeide uit tot een winkel waar makers uit de buurt hun handgemaakte werk kunnen laten zien en verkopen.

Samen met kunstenaars werd de ruimte ingericht en opgeknapt. Veel meubels, materialen en andere spullen werden geschonken door vrienden en buurtbewoners.

"Vanaf het begin voelde de plek verbindend", vertelt ze. "Mensen voelden zich thuis in de ruimte." Wat in eerste instantie een ambachtelijke winkel was, groeit inmiddels steeds meer uit tot een creatieve studio.

Waar komt de naam The Green Lotus vandaan?

Anikó licht toe dat de naam eigenlijk al bestond voordat de winkel op haar pad kwam.

"Tijdens het werken met klei ervaar ik een diepe rust, een soort heilige plek in mijzelf", vertelt ze. "Vanuit dat gevoel ontstond een gedicht waarin de naam The

Green Lotus naar voren kwam. Dat gedicht heb ik later zelfs in klei gedrukt." (zie hieronder)

De naam verwijst voor haar naar een plek van rust, aandacht en creativiteit. Een plek waar het leven even niet hoeft te versnellen. Het voelde passend om de winkel deze naam te geven.

En waarom groen?

"Die keuze was intuïtief." Achteraf denk ik dat groen voor hoop staat. Met The Green Lotus hebben we hoop gekregen voor ambacht. Door handgemaakt werk zichtbaar te maken voor een publiek ontstaat er een uitwisseling. "Mensen worden blij van de persoonlijke werken die ze in de winkel vinden en makers krijgen hoop en vertrouwen om hun ambacht voort te zetten."

Wat betekent The Green Lotus voor jou? Daar hoeft Anikó niet lang over na te denken. "The Green Lotus is voor mij een plek waar we op een creatieve manier samen kunnen ervaren hoe tijdloosheid ontstaat. Een plek waar meer rust en vrede voelbaar worden, waar mensen elkaar echt zien en horen en waar creativiteit verbindt."

Foto: Tanja Oosterbaan

Voor haar staat ambacht daarin centraal. Niet alleen als hobby of bezigheid, maar als iets wat mensen opnieuw waarderen in een tijd waarin zoveel producten massaal worden gemaakt.

Waarom past Betondorp zo goed bij The Green Lotus?

Volgens Anikó is Betondorp een bijzondere plek omdat ze merkt dat mensen hier openstaan voor echt contact. Dat omschrijft zij als uniek in Amsterdam.

Ze is ontzettend blij met de vrijwilligers die samen met haar de winkel draaiende houden. "The Green Lotus had nooit kunnen bestaan zonder alle hulp, betrokkenheid en steun die we uit Betondorp hebben gekregen. Daar ben ik diep dankbaar voor."

Vrijwel dagelijks is Anikó aanwezig in de winkel en ziet ze hoe mensen spontaan binnenlopen. "Het heeft me verrast hoe leuk ik het vind om ook fysiek in de winkel te staan. Dat ik een liefde heb voor het geven van workshops wist ik, maar ik heb door The Green Lotus weer andere kanten van mezelf ontdekt. En dat gun ik andere mensen ook."

Waar haal je zelf inspiratie vandaan?

"Van allerlei dingen om me heen", vertelt ze. "Uit de natuur, uit verschillende culturen, van kinderen en vooral uit het samen creëren".

Wanneer Anikó over de groepen kinderen spreekt die zij les geeft gaan haar ogen extra stralen. "Kinderen komen vaak met ideeën waar ik zelf niet direct op zou komen. Dat vind ik ontzettend inspirerend. Maar tijdens workshops inspireer je elkaar eigenlijk

voortdurend! Dat is een prachtig proces om te mogen ondersteunen."

Ook buurtprojecten - zoals het Fré Cohen project - geven haar energie. Er ontstaat dan van nature iets nieuws waar iedereen vanuit zijn eigen talent aan bijdraagt. "Het is zo mooi om te zien hoe je gezamenlijk trots kunt zijn op wat er wordt gecreëerd met elkaar."

Wat kunnen buurtbewoners de komende tijd verwachten?

Momenteel wordt er door kinderen iedere woensdagmiddag van 13.00-14.00 gewerkt aan een voorstelling voor het Bessenfeest tijdens de gratis theaterexpressie cursus. Daarnaast is er op donderdagavonden een keramiekcursus voor volwassenen en iedere vrijdagmiddag een kinderatelier.

Extra bijzonder is het (Kinder)Kunstdorp op 13, 14 en 15 augustus. Daar kijkt Anikó enorm naar uit, mede vanwege het succes van vorige zomer. Tijdens drie dagen in de zomervakantie kunnen kinderen kennismaken met allerlei kunstvormen en hun creativiteit volop ontdekken.

Wat is nog belangrijk om te benoemen, met betrekking tot The Green Lotus?

Anikó kijkt dankbaar terug op alles wat er de afgelopen jaren is ontstaan. "Ik hoop dat mensen hun eigen talenten blijven ontdekken en inzetten. Dat we elkaar blijven steunen in wat we maken en creëren. Blijven kiezen voor ambacht en aandacht, tegenover fabriekswerk."

En voor wie nog nooit binnen is geweest, heeft ze een eenvoudige uitnodiging:

"Voel je welkom om binnen te lopen. Voor

een kopje thee, een praatje, een workshop of gewoon om rond te kijken."

In de winkel zijn allerlei handgemaakte cadeaus te vinden, zoals zeepjes, beeldjes, keramiek, servies, illustraties, sieraden, gehaakte producten en Tiffany-decoraties.

"Iedereen kan bij ons terecht voor persoonlijke, handgemaakte cadeaus voor een toegankelijke prijs. Makers uit de buurt zijn welkom om hun werk aan te bieden; elke drie maanden is er een nieuwe collectie."

Anikó voegt er bescheiden aan toe: "En vrijwilligers mogen zich natuurlijk ook altijd melden!"

Na ons bezoek weet ik één ding zeker: op deze plek kom ik sowieso (met veel plezier) nog eens terug!

Tekst: Amber Bladergroen

“Het is gezien, het is niet onopgemerkt gebleven...”

Eetcafé De Avonden nodigt u uit voor goed gezelschap, eerlijk eten en een vleugje melancholie — precies wat Betondorp nodig heeft.

Van stoofpot tot speciaalbier, van borrel tot bitterbal: bij ons is iedere avond een klein verhaal.

EEN NIEUW KUNSTWERK IN BETONDORP: EEN ODE AAN FRÉ COHEN

Onder grote belangstelling is op 22 mei een tegeltableau onthuld ter nagedachtenis aan Fré Cohen. Het kunstwerk vind je in de onderdoorgang bij het Huismanshof en de Zaaiersweg, vlak bij haar vroegere woonhuis aan de Zaaiersweg 125.

In januari 2025 startten buurtbewoners een project om het leven en werk van Cohen opnieuw zichtbaar te maken. Na lezingen door Museum Het Schip en workshops linoleum snijden, drukten zij hun ontwerpen niet op papier, maar in klei. Zo ontstonden unieke tegels met motieven die verwijzen naar Fré Cohen en naar het Betondorp van nu.

Fré Cohen (1903–1943) was een markante grafisch kunstenaar van de Amsterdamse School. Ze maakte onder meer linoleumsneden, houtsnijwerk en ontwerpen voor de gemeente Amsterdam, de SDAP en de vakbond. Haar werk viel op door strakke vormen, krachtige lijnen en een uitgesproken eigen stijl. Ouderen zullen zich vast nog wel haar ontwerp voor

het Gemeente-Giroboekje herinneren. Het tableau, gemaakt door ruim dertig buurtbewoners, verbindt de cultuurhistorische rijkdom van Betondorp met de architectuur van de Amsterdamse School en de betrokkenheid van bewoners vandaag.

“Dit project laat zien hoe een buurt zich een vergeten verhaal opnieuw eigen kan maken. Fré Cohen verdient een plek in het straatbeeld van Betondorp”, zegt

Sonja Lindhout, de initiatiefnemer.

De Betondorper Courant sprak uitgebreid met Sonja Lindhout en met de makers. Dat levert weer een heel nieuw verhaal op: zo’n gezamenlijk kunstwerk vergt heel speciale kwaliteiten en doorzettingskracht. Ben je benieuwd naar hoe het idee ontstond, wat er allemaal bij kwam kijken en hoe er werd samengewerkt? Dat lees je in het volgende nummer van de Betondorper Courant.

VAKANTIEGEVOEL

Als kind was ik altijd jaloers op klasgenootjes die hun vakantie doorbrachten in een bungalowpark. Ze maakten nieuwe vrienden, konden onbepaald naar een zwembad met veel glijbanen en waren écht even op vakantie. Mijn ‘vakanties’ gingen stevast naar Polen: voor familiebezoek en het eindeloos opknappen van een boerderijtje. Een geromantiseerd project dat mijn ouders nooit hebben kunnen voltooien. Het bungalowparkgevoel heb ik nu gevonden in onze eigen buurt. Hoewel er geen zwembad ligt in Betondorp, is er veel ruimte om te sporten, wandelen en recreëren. Daarnaast geven het vele hoge groen en de lage bevolkingsdichtheid de illusie dat je ver weg bent van de

drukke wereld. En dat allemaal terwijl je je in feite bevindt in een hoofdstad, langs de ringweg. Altijd een vakantiegevoel, net buiten de voordeur.

Ik weet nog dat ik mijn moeder voor het eerst vertelde over Betondorp en haar foto’s liet zien. “Het lijkt wel op Wrocław waar ik ben opgegroeid,” kreeg ik droog terug.

Heb jij ook een foto of bijzonder moment vastgelegd in onze wijk?

Deel jouw foto met de Betondorper Courant en laat ook jouw stukje Betondorp even in de spotlight staan.

contact@betondorpercourant.nl

Tekst en foto: Marcin Klazes

‘KAMERADEN OP DE STEIGERS’, EEN BIOGRAFIE OVER EEN BETONDORPER

Joop Spek (bewoner van de Brinkstraat) vertelde zijn herinneringen aan Anna ten Bruggencate (Ploegstraat). Jef Nollet (Oogststraat) maakte er een mooie uitgave van. Palteam aan de Rozenburglaan heeft het gedrukt. Een Betondorpse uitgave dus!

Joop Spek woont al heel lang in Betondorp. Sinds de jaren zestig heeft hij een volkstuin op volkstuinenpark Nieuwe Levenskracht in de Watergraafmeer. Daar raakten hij en medetuinier Anna ten Bruggencate bevriend. Joop wilde graag dat iemand zijn herinneringen opschreef en Anna bood aan hem daarbij te helpen. Wat begon als een klein project is uiteindelijk een boek geworden.

Bouwvakkersoproer

Op 13 en 14 juni 2026 was het zestig jaar geleden dat het Bouwvakkersoproer, ook Telegraafrellen genoemd, uitbrak. Joop Spek (1940) - geboren en getogen in Amsterdam Oost - was behalve ooggetuige ook persoonlijk betrokken omdat hij werd gearresteerd. Hier vertelt hij over in ‘Kameraden op de steigers: een bouwvakkersleven in Amsterdam’.

Vakbondsacties

De ondertitel van het boek is ‘een bouwvakkersleven in Amsterdam’. Tegen de achtergrond van roerige bouwprojecten en vakbondsacties in het Amsterdam van de jaren zeventig vertelt Joop Spek (1940) zijn verhaal. Als bouwvakker, vakbondsman en overtuigd communist stond hij midden in de strijd die de CPN een zichtbare rol gaf in de arbeidersbeweging.

Persoonlijke terugblik

Maar het biedt meer dan een politiek portret. Het is een persoonlijke terugblik op Joops jeugd in de Indische

Buurt, zijn vorming binnen het ANJV en ingrijpende momenten zoals zijn arrestatie na het Bouwvakkersoproer van 1966. Met verhalen over solidariteit, idealen en zijn werk op de bouw, én indrukken van reizen naar Cuba, schetst hij een tijd waarin politiek en dagelijks leven onlosmakelijk verbonden waren.

Anna ten Bruggencate
Kameraden op de steigers: een bouwvakkersleven in Amsterdam
Eigen Beheer, 2026
ISBN 978-90-90-42273-2
Euro 16,99
Wil je het boek bestellen? Gebruik dan de QR-code.